

zák., jak čin obžalované posuzovala obžaloba. Nalézací soud při svém rozhodnutí zřejmě vychází z mylného předpokladu, že k pojmu vády a hádky se vyhledává, by mezi účastníky shluknutí a stráží došlo k výměně odlišných názorů, k vzájemným projevům z obou stran, že tedy nestačí jednostranný projev, jaký zde učinila obžalovaná. Vším právem vymezuje zmateční stížnost pojem vády nebo hádky se stráží podle Šu 284 tr. zák. v ten rozum, že k naplnění tohoto pojmu stačí již pouhá odmluva, pokud se jí projevuje názor, přičítací se vůli vrchnosti, tudíž již pouhá skutečnost, že pachatel proti výzvě stráže k rozchodu činí námitky. Aby se však mohlo mluvit o námitkách proti výzvě k rozchodu, k tomu nestačí, že závadný výrok byl pronesen časově po oné výzvě, nýbrž vyžaduje se jednak po objektivní stránce, by závadný výrok byl vyvolán výzvou k rozchodu, t. j. by pachatel svým výrokiem odpíral této výzvě, jednak po stránce subjektivní, by pachatel svým výrokiem zamýšlel odpírati tak rozkazu vrchnosti. Jelikož nalézací soud, vyloučiv objektivní skutkovou podstatu přečinu podle Šu 284 tr. zák. z úvahy, spočívající na nesprávném použití zákona (čís. 9 Šu 281 tr. ř.), nezabýval se otázkou, zda obžalovaná slovy »hanba vám« nebo »hanba jim«, »máme hlad, dejte nám chleba« s hlediska tu naznačeného odmlouvala proti výzvě k rozchodu, činíc proti ní nepřípustné námitky a stavíc se tak na odpor danému rozkazu četnictva, — a neučinil potřebného zjištění v uvedených směrech, nelze po zrušení rozsudku rozhodnouti ve věci samé a bylo proto podle Šu 288 čís. 3 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 2143.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Pojem »odstranění« (§ 3 zákona) naplňuje každé svémocné odnětí zabavených předmětů z úředního opatření; spadá sem i přenesení jich na jiné místo.

(Rozh. ze dne 17. října 1925, Zm I 503/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. května 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle Šu 3 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že jeho činnost nenaplňuje skutkové podstaty přestupku Šu 3 zákona o maření exekuce. Především prý šicího stroje ani neodvezl ani neodstranil, nýbrž dal pouze H-ovi do správy. Podle stěžovatelova náhledu nebylo v tomto případě úřadu (exekučnímu soudu) znemožněno, nakládati zabaveným šicím strojem, protože bylo prodejové řízení zastaveno a zůstalo v platnosti pouze zabavení. Ostatně prý nevylučuje zástavní právo podle svého pojmu, by zástavní dlužník s věcí nenakládal, pokud jí ze správy působnosti úřadu neodnímá. Stěžovatel má za to, že přijetím zápůjčky 400 Kč od H-a, doprovázené jeho ujištěním, že H. má stroj, že se tudíž nemusí

báti, že mu zápůjčka nebude vrácena, nebylo ještě založeno zástavní právo na šicím stroji ve prospěch H-ův. I kdyby tomu tak bylo, nelze prý v zastavení spatřovati odstranění zabavené věci, poněvadž by nový zástavní věřitel mohl uplatňovati své zástavní právo po prodeji zástavy teprve v pořadí po zástavním věřiteli, který nabyt soudcovského práva zástavního exekučním zabavením. Se zmatečnými stížnostmi nelze souhlasiti. § 3 zákona o maření exekuce zakazuje komukoliv (tedy nejen dlužníkovi) odstraniti zabavené věci, by s nimi úřad (exekuční soud) nemohl nakládati. Pojem odstranění naplňuje tedy každé svémocné odnětí předmětu z příkazu úřadů (soudu) zabavených neb obstavených, z úředního opatření. Jeť právě účelem trestního ustanovení §u 3 zákona chrániti soudní opatření proti svémocnému nakládání věcí, postiženou takovým opatřením; poněvadž opatření exekučního soudu, záležející v zabavení svršků, nutně vyžaduje, by zabavené předměty byly ponechány v patrnosti exekučního soudu — tedy na dosavadním místě, ruší je svémocně každý, kdo bez vědomí a souhlasu soudu (i zástavního věřitele) věci takové přenáší na jiné místo a tím je disposičnímu právu úřadu skutečně odnímá. Dlužno totiž uvážiti, že autorita úřadu v jeho veřejných opatřeních vyžaduje, by bez jeho souhlasu nebylo na úředních opatřeních svémocně ničeho měněno, a účinnou ochranu proti takovým změnám poskytují právě ustanovení trestního zákona o maření exekuce.

V projednávaném případě jest zjištěno, že obžalovanému byl zabaven 26. září 1924 k návrhu vymáhajícího věřitele soudním výkonným orgánem mimo jiné věci i šicí stroj, že bylo sice později — 27. října 1924 — prodejové řízení ohledně tohoto stroje zrušeno, ale zabavení ponecháno v platnosti, jakož i že byl obžalovaný řádně poučen, že zabavené věci nesmí ani prodati, ani odstraniti ani zabaviti. Přes to dal obžalovaný počátkem prosince 1924 zabavený šicí stroj odvésti k zámečníku H-ovi v Ú., ujednal s ním, by jej opravil a dal mu stroj do zástavy za poskytnutou zápůjčku 400 Kč. Tímto jednáním — odvezením a zastavením — odňal obžalovaný stroj úřednímu opatření exekučního soudu, které vyžadovalo, by stroj byl ponechán na dosavadním místě, dokud exekuční soud jinak nerozhodne. Pokud zmatečnými stížnostmi tvrdí, že obžalovaný stroje neodvezl a nezastavil, brojí proti opačným skutkovým zjištěním prvního soudu, jimiž jest zrušovací soud vázán (§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Pokud se snaží dovoditi z ustanovení občanského práva a exekučního řádu (§ 447 obč. zák., §§y 257, 286 ex. ř.), že obžalovaný jednal v mezích zákona, dav stroj do zástavy, přehlíží, že zákon o maření exekuce stanoví právě z důvodů veřejných určitá omezení, která zakazují disposici věcí — jinak o sobě dovolenou a přípustnou, — jde-li o ochranu úředních opatření v případě exekučního zabavení.

Čís. 2144.

Obhájce, jenž se účastnil hlavního přelíčení, konaného v přítomnosti obžalovaného, jest oprávněn k opovědi a provedení opravných prostředků, třebaže své zvolení neprokázal listinou (plnou mocí) a opověď a provedení nebyly spolupodepsány též obžalovaným (§ 44 tr. ř.).